

Stark

Baareissamme

aterioitte nopeasti ja edullisesti.
— Maukkaita, lämpimiä ruoka-annoksia, herkullisia voileipiä, kahvia ja virvokkeita.

AAA — Kauppatorin varrella
HELMİ — Aninkaistenkatu 18
JOHANNA — Hämeentie 44
KATRIINA — Uudenmaankatu 13
KESTI — Yliopistonkatu 26
KORONA — Aninkaistenkatu 3
MAKUPALA — Humalistonkatu 17
ROSITA — Puistokatu 3



Tervetuloa!
**TURUN
OSUUSKAUPPA**

Rauta- ja talousalan tavarat
taloudellisesti



RAUTA-TALOUS

Hämeenk. 7

KÄSITYÖLIIKE

Vivi Palin

Hämeenk. 8

Paperi- ja lyhyttavaraliike
VÄINÖ LEHTO
(Veikkausasiemies)
Hämeenk. 5 puh. 25 333

KIINANMYLLYN
Kemikalia + paperi

Makeiskioski
K. LEHTI
Aivan kunnan vieressä

Ruoka- ja siirtomaatavarakauppa
HÄME
Hämeenk. 4

Taulujen ja peilien erikoisliike
AHTI
Eerikink. 5 puh. 29 661

Turun uusi kirjakauppa
TURUN KIRJAKESKUS
Eerikink. 5

TOIMITUS

Päätoimittaja: Aimo Widgren - Mannermaalla
Toimitussihteeri: Kyösti Kolehmainen - Puh. 17135
Talous: Marja Tuomisaari, B, 183, Yliopistotalo
Aune Tarnanen, B, 178, Ylioppilastalo
Lehdistösihteeri: Ulla Saastamoinen, B, 195, Ylioppilastalo
Ilmoitushankinta: Raili Hynninen, A, 53, Ylioppilastalo

KUOLEVA

Käkeä arvostellaan eikä syyttä, se on huono lehti. Eikä se siitä paremmaksi tule ennenkuin osakuntalaiset ymmärtävät sen seikan, että lehti ei ole niiden yksityinen yritys, joiden nimet on painettu toimituskunnan luetteloon. Lehden ensimmäisellä sivulla ilmoitetaan julkaisun olevan Turun Yliopiston Savo-Karjalaisen osakunnan äänenkannattajan, mutta osakunnasta ei kuulu mitään ääntä, joten ei tarvitse kannattaa.

Jo aikaa sitten olemme menettäneet uskomme ylioppilaisiin itsenäisesti toimivina yksilöinä ja kansan henkisesti aktiivisimpana osana. Emme vetoa enää osakuntaan kokonaisuutena, vaan kysymme onko osakunnassamme edes viittä sellaista opiskelijaa, jotka tuntevat kiinnostusta ajan tai ikuisuuden ilmiöihin, ottavat niihin kantaa ja haluavat ilmaista sen. Jos on, niin heihin vetoamme. Osakuntalehti ei voi toimia ilman avustajia.

Osakuntalehti antaa kuvan osakunnasta. Näin ollen arvostelu, joka siihen kohdistetaan osuu koko osakuntaan. Ilmeisesti se ei kuitenkaan pysty paksunahkaisia osakuntalaisia järkyttämään.

Millainen Käen tulisi olla? Uutislehti se ei voi olla ja ”tällä kertaa paljastamme” tyyliin emme halua mennä, joten sen on parasta pysytellä hengenviljelyn vainioilla, pelkäksi novelli- ja runokokoelmaksi muuttumatta. Eivätkö vanhemmat ”tieteenharjoittajat” tunne mielenkiintoa omaan alaansa niin paljon, että he kirjoittelisivat kyseisen tieteenalan ongelmista tai nykyisistä näkymistä? Kaikki aineisto otetaan vastaan, sillä useammasta on parempi valita. Myöskin valokuvaajat ovat tervetulleita tarjoamaan otoksiaan.

Jäämme odottamaan kuoleeko Käk, vai rupeaako kukkumaan.



Herra ja rouva Tavallinen valittavat, että he eivät ymmärrä modernia taidetta. Se on aika mahtavasti väitetty, sillä samalla siinä väitetään ymmärrettävän taidetta kunhan se ei vain ole modernia. Vertaansa vailla olevaa itsetehostusta tai surkea väärinkäsitys.

Mitä herrasväki Tavallinen tarkoittaa taiteen ymmärtämisellä?

"Mitä tämä tällainen on? Eihän tämä esitä mitään, tuollaisia kuvioita vain. Onko tämä muka ihminen?" Edellisen kaltaiset lausunnot antavat vihjeen siitä mitä he vaativat taiteelta, selvää kuvallista sisältöä. Taiteen ymmärtäminen on tässä lähinnä maalauksen esittämän tilanteen tai tapahtuman käsittämistä. Mutta kaikki kuvallinen esitys ei kuitenkaan Tavallisten herrasväellekään ole taidetta. Kuvaamisen on tyydytettävä heidän esteettistä makuun. Kun tarkastellaan millainen tämä maku on tullaan helposti sellaiseen tulokseen, että on sopivampaa puhua mauttomuudesta. Perinteellisen taiteen kehoimmat teokset vas-

TAIDE JA TAVALLINEN IHMINEN

taavat lähinnä laajojen kansalaispiirien taidemakua.

Varsin mielellään herrasväki Tavallinen rinnastaa perinteellisen ja modernin taiteen tuotteita, todistaakseen nykyisen taiteen järjettömyyden. "Katsokaa nyt esimerkiksi Rembrantia. Kyllä tämä "Yövärtio" on kaunis, mutta mitä tämä Picasso on esittävinään." Yleensä Rembrant ja Picasso ovatkin ainoat jotka tunnetaan. Rembrantia ollaan ymmärtävinään mutta Picassoa ei. Totuus on kuitenkin, että kumpaakaan ei ymmärretä, sillä ei Rembrantia tee suureksi ihmisten näköisyys yms. Mikä tekee hänen taiteensa todella taiteeksi jää herrasväki Tavalliselle salaisuudeksi.

Sanottakoon vielä, että jos Rembrant esiintyy keskustelussa on se verrattain harvinaista, tavallinen taiteen kriteerio on "Taistelevat metsot".

Voiko taidetta yleensä ymmärtää?

Vain intuitiivisesti, mutta tietyllä tavalla voi taidetta analysoida ja osoittaa eräiden tekijöiden kertautuvan, niin perinteellisissä kuin modernissakin taiteessa. Samat optiset lait, samat värien käsittelyssä esiintyvät tekijät, samat sommitteluun vaikuttavat tekijät ovat osoitettavissa kaikissa teoksissa, jotka ovat todella taidetta. Niistä seikoista voidaan päätellä taiteilijan ammattitaito. Asiantuntijalle ei tuota suuriakaan vaikeuksia päätellä onko esillä oleva teos taiteilijan, vai erikoisuutta tavoittelevan

poropeukalon tekemä. Mutta teoksen sano-
ma, se mitä taiteilija on tahtonut ilmaista
vaatii vastaanottajalta vaistoa ja herkkyyt-
tä, että edes jotain teoksen tarkoituksesta
ymmärrettäisiin. Katsojan omat asenteet
vaikuttavat ja hän ottaa vain sen, jolla on
kaikupohjaa hänessä itsessään. Kukaan ei
voi ymmärtää taidetta pohjiaan myöten, ei
edes taiteilija. Hänkin on vain välikappale,
joka yrittää ilmaista jotakin sellaista mikä
ei ole ilmaistavissa, mitä hän ei ymmärrä,
mutta joka kuitenkin intuitiivisesti vaisto-
taan arvokkaaksi, perustuvaa laatua ole-
vaksi.

*Miksi taide on nykyään sellaista
kuin on?*

Kaikki kehittyi, ihminenkin vaikka sitä
onkin vaikea huomata. Ainakin tunteet mo-
nipuolistuvat. Taidetta voidaan tarkastella
vaikkapa yleisen maailmankäsityksen va-
lossa. Egyptiläisten ptolemaijolainen maa-
ilmankuva heijastuu taiteessa. Pintaa ko-
rostettiin, maalaustaiteen kuvaamistapa oli
kaksiulotteinen, patsaat kirjailtiin hierogly-
feillä pinnan korostamiseksi. Kreikkalais-
ten taiteen suuntaviivat määräsi voimakas
esteettinen elämänasenne, joka loi tietyt nor-
mit joiden mukaan esimerkiksi ihminen oli
kuvattava. Heliosentrisen maailmankuvan
tulo heijastuu taiteessa. Etenkin verrattuna
keskiajan kirkollisen ummehtuneisuuden
tukahduttamaan taiteeseen.

Nykyaikaisen luonnontieteen valtava
kehitys ei ole voinut olla vaikuttamatta
myös taiteeseen. Euklidinen avaruudennä-
kemys on menettänyt ehdottoman luonteen-
sa. Psykologia on avannut ihmissielun kel-
larikerroksen ovet, ja kaikki tämä heijas-
tuu taiteessa.

Lisäksi on taiteen oma kehitys. Taide
kokeilee ja etsii uusia ilmaisumahdollisuuksia,
joissa ilmenee ajan henki, samalla kun
niissä on luettavissa tulevaisuuden salape-
räisiä merkkejä. Taiteen kehitys kulkee
aina edellä, huomina hyväksyy tämän päi-
vän taiteen.

Jokaisen ajan taiteessa on paljon sel-
laista mikä ei kestä myöhempien aikojen
arviointia, mutta osa jää kuitenkin elämään,
se osa joka on todella taidetta, sillä taiteen-

olemus pysyy samana, vaikka muoto vaih-
tuukin kuvastaen aikaa.

*Herrasväki Tavallisen
tuomiovalta*

Herrasväki Tavallinen pelastaa itsekun-
noituksensa tuomitsemalla modernin tai-
teen. Miksi he eivät tuomitse samalla tavalla
esimerkiksi tieteellisiä tai filosofisia teo-
rioita? Tieteen sovellutuksista pääsevät
nauttimaan kaikki, vaikka heillä ei olisi
aavistustakaan siitä kuinka tuote on
aikaan saatu. Filosofialla ei ole sanottavaa
käytännöllistä merkitystä. Taide vaatiin
omakohtaista syventymistä ja kantaa. Taide
nähdään lisäksi eräänlaisena nautinnon läh-
teenä, esteettisen tarpeen tyydyttäjänä.
Osittain taide onkin sitä, mutta ei pelkäs-
tään. Pohjimmiltaan se pyrkii samaan kuin
filosofia ja luonnontiedekin osaltaan.

Yhteiskunnallisten olojen tasoittuessa,
elintason noustessa ovat laajemmat kansan-
kerrokset alkaneet tuntea kaipuuta myös
hengenvainioille. Vaaditaan taidetta mutta
puuttuu pohjaa ymmärtää sitä ja nauttia
siitä. Ruvetaan vaatimaan, että taiteen on
sopeuduttava herrasväki Tavallisen vaati-
musten mukaiseksi, yritetään leikata ihmis-
hengen jaloimmilta pyrkimyksiltä siivet.
Taiteilijan, joka on lahjojensa lisäksi teh-
nyt vuosikautia työtä, opiskellut ja kehittä-
nyt itseään, pitäisi laskeutua herrasväki
Tavallisen tasolle viihdyttääkseen heitä.
Verrattain kohtuuton vaatimus. Taide on
sosiaalista, mutta se ei ole sitä niin laajassa
merkityksessä kuin demokraattinen herras-
väki Tavallinen haluaa.

— *Onko oikeutta tuhota sotilaallisena
kohteena tuhat vuotta vanha tuomiokirkko,
vain sen vuoksi, että sen portailta sattuu
seisomaan vähänlöntä viholliskorpraali.*

— *Alkava hengityshalvaus on pyrittävä
toteamaan mahdollisimman varhaisessa vai-
heessa. (J. Wickström; Tarttuvat taudit)*

— *Joku on sanonut, että Jumala laskee
aina. Saattaa hyvinkin olla niin, mutta tun-
tuu siltä kuin Hän käyttäisi likiarvoja.*

— *Halu syntiin on mutta kyky puuttuu.
Sitä kutsutaan siveelliseksi ryhdiksi.*

SALATTUA VIISAUTTA

Sober Miettinen istui kahvilassa ajatellen yleisluontoisia asioita. Lenseän iltapäivämietiskelyn keskeytti kuitenkin isonenäinen mies joka arvaamatta tunkeutui Soberin pöytään. Sober veti likiarvoisen loppupäätelmän mielteilleen ja tunnisti tulijan Ovidiukseksi. Hän oli mies, joka yritti ansaita särpimensä kirjallisväritteisillä töillä, ja menestys oli tähän mennessä ollut melkoisen olematon.

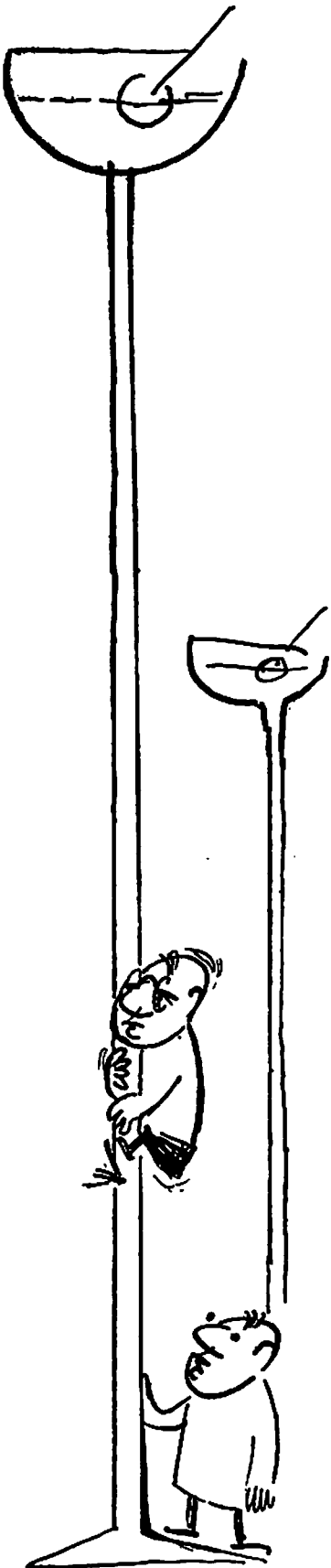
Sober varustautui nytkin kaikkiin keinoin vastustamaan Ovidiuksen tehovahastusta, mutta yllättyi suuresti kun Ovidius tarjoutui kustantamaan ropakaljaa. Moisesta yllättävästä, luonnonjärjestyksestä häiritsevästä eleestä Sober päätteli, että joku kustantaja oli antanut armon käydä oikeudesta ja julkaissut Ovidiuksen hengentuotteen.

Niin ei kuitenkaan ollut käynyt, vaan Ovidius oli saanut inspiraation, keksinyt kuolemattoman aiheen, joka oli nostava hänet maailmanmaineeseen ja verotuskalenterin yläpään.

Kun Sober tiedusteli tämän kertaista johtoaajatusta, katseli Ovidius ensin epäluuloisesti ympärilleen ja alkoi sitten alavireisellä äänellä kertoa: "Olipa kerran kaksi valtiota, kutsukaamme niitä vaikka Litaniaksi ja Lutaniaksi, se ei merkitse mitään. Litanio oli demokraattinen valtio, mutta Lutanissa vallitsi diktatuuria. On juna, joka kulkee Lutaniasta Litaniaan. Eräessä vaunu-osastossa istuu kaksi miestä keskustellen, osastossa ei ole muita. Toinen miehistä on Litaniasta kotoisin toinen Lutaniasta. Keskustelu koskettelee kummankin maan oloja. Lutanin mies ylistää maataan ja toinenkin panee parastaan. Litanian mies epäilee kuitenkin, että Lutaniassa ei ole sanan- ja ajatuksenvapautta, eikä toinen niin ollen uskalla ilmaista vilpittömää mielipidettään maan oloista. Lutanialainen ottaa haasteen vastaan ja ilmaisee taidokkain, purevin sanankääntein mielipiteensä maansa tilasta, ilmoittaen tämän jälkeen epäilevänsä, että Lutaniassa taitaa ajatuksen ja sananvapauden laita olla melkoisen kyseenalaista. Tällöin Litanian mies antoi sanan vesurin heilua antaen ymmärtää, että demokratiassa saa ilmaista kantansa olipa se millainen tahansa.

Juna lähestyy "ei-kenenkään-maata" ja silloin osastoon tarjottava vaunupalvelija tulee ja jättää herroille lapun, jonka Lutanian mies luettuaan vaitonaisena ojentaa toiselle. Lapussa ilmoitetaan, että osastoon on kätkeyty mikrofoni ja herrojen keskustelu on kuunneltu kummankin maan taholta. Junan saavuttua "ei-kenenkään-maalle" nousevat molemmat miehet junasta ja lähtevät kulkemaan pohjoista kohti. "Ei-kenenkään-maa" oli kaksisataa metriä leveä ja kolmetuhatta kilometriä pitkä. Miehet kulkivat pohjoiseen häviöön hämärtyvään iltaan".

Ovidius katsoi voitonriemuisesti Soberiin, joka puolestaan katsoi kysyvästi takaisin. Sober ilmoitti epäilevänsä tuottaisiko moinen idea häviämättömän maineen. Ovidius puolestaan teki selväksi, että jos joku haluaa sulkea korvansa kuullessaan salattua viisautta saa jäädä. Niin hän otti ja lähti ja jätti kaljan maksamatta.



*Yritä vielä kerran
ennenkuin herätään.*

KOLMAS KERTA

"Kolmas kerta toden sanoo..."

Sanat tulivat kaukaa taakse jääneitten metsien ja peltojen ja kylien takaa. Saattoi kuvitella, miten äiti sanoi ne hellan ääressä velipataa hämmentäessään. Sitten ne lensivät nuolina läpi harmaan sateisen syysilman ja livahtivat rautatievaunun ilmanvaihtoventtiilistä hänen ajatuksiinsa. Siellä ne sitten toistuivat toistumistaan samassa tahdissa kuin kiskojen liitekohdat paukahtelivat pyörien alla.

"Kol-mas-ker-ta-kol-mas-ker-ta-kol-mas-ker-ta..."

Junan vauhti kiihtyi, se otti kaupungin lähesteessä loppukirin, kotoa lentäneet sanat toistuivat yhä kiivaammassa tahdissa. Vaununosastossa vastapäätä Perttiä istui vanhahko työvaatteissa oleva mies, joka söi voileipää harvahultaisesti liikkuvien leuvain. Pertistä näytti miehen pureskelu käyvän mielenosoituksellisen hitaasti, ikään kuin hän olisi päättänyt olla välittämättä kiskojen komentavasta paukkeesta.

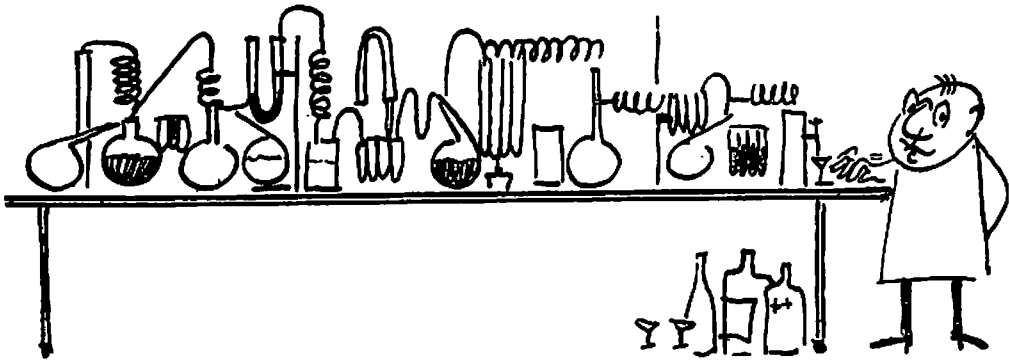
"Kol-mas-ker-ta-kol-mas-ker-ta-kol-mas-ker-ta-kol-mas..."

Juna ohitti omakotialuetta. Pieniä taloja, valkoisia seiniä, punaisia kattoja — "kol-mas-ker-ta-kol-mas-ker-ta" — kujia jotka väännyivät kaarelle ikään kuin olisivat pyrkineet junan mukaan. Kiitävän kolkuvan huojuvan junan — "to-den-sano-t-o-den-sa-noo..."

Sitten vauhti hiljeni, matkustajat toisissa osastoissa nousivat ja ryhtyivät kiskomaan päällystakkeja ylleen. Mutta Perttiä vastapäätä istuva työvaatteinen jatkoi itsepintaisesti syöntiään. Hänen hitaasti liikkuva suunsa toi Pertin mieleen vasikan, jota hän oli ruokkinut aidan raosta nuorella vihreällä ruoholla — sekin oli syönyt hitaasti, kuin tunnustellen. Vaikka siitä oli kulunut vasta muutamia kuukausia, oli kasvillisuus ehtinyt käydä ylikypsäksi mikäli ei sitä ollut korjattu suojiin: oli syksy.

Pertti katsoi taas ikkunasta. Omakotialue pienine taloineen ja haaltuvine pensasistutuksineen oli jäänyt taakse. Juna ohitti parhaillaan pitkiä harmaita varastosuojia, joiden takana näkyi kivitalojen ikkunarivejä ja sateesta kiiltäviä kattoja. Pertti tunsu kouraisua vatsanpohjassaan, häntä kauhistutti kuten heinänteon aikana, jolloin hän oli ollut litistymäisillään kuorman ja ovenpielen väliin. Hän tuli ajatelleeksi eläimiä, sitä ettei niillä olisi ollut täällä paljonkaan liikkumatilaa. Ja hän kadehti eläimiä, jotka olivat saaneet jäädä avarille syysvainioille nauttimaan laiduntamiskauden viimeistä äpärettä. Eivätkö ne olleetkin katsoneet häntä säällivästi suurilla vetisillä silmillään, kun isä oli kyydinyt häntä asemalle aidan iveritse menevää tietä pitkin?

Juna oli väsähtänyt kesken loppukiriään, se junnasi hitaasti eteen päin —



Niin se on pojat kun Liebig sanoo, että kemialle ei mikään ole likaista.

"kol---mas---ker---ta---" — ja Pertti muisti hevosen, joka kotiin ajettaessa kiihuhti niin että väsyi peräti juuri ennen kotiporttia. Ihmiset seisoiivat matkalaukkujaan riiput-taan käytävällä paitsi Perttiä ja työvaat-teista, joka oli ottanut uuden voileivän käärustään. Pertinkin oli jäätävä kaupun-kiin :mutta hänestä tuntui, että hänen oli saatava nousemismerkki työvaatteiselta. Työvaatteinen oli jaksanut vastustaa kis-kojen hirmuvaltaa, hän oli pitänyt oman tahtinsa, hän oli voittaja.

Nyt voittaja puhutteli häntä. Eikä voit-tajan ääni ollut lainkaan ynisevä, vasikka-mainen, vaikka hän muuten olikin yhtä ihailtava — Pertti huomasi, ihmettelevänsä sitä, sitäkin.

— Minne se nuori mies — kaupunkiin-ko?

— Kyllä. — Pertti muisti, että opettaja oli varoittanut käyttämästä joo-sanaa.

— Onko tämä ennenkin käynyt kaupun-gissa?

Junan pysähtyi ja Pertti oli viimeinkin saanut odottamansa merkin. Hän otti pie-nen reppunsa, mutta ennen kuin hän työn-tyi ulos soluvaan jonoon, sanoi hän työ-vaatteiselle:

— Tämä on kolmas kerta.

Sitten seurasi hoppuulua ja survaisuja, portaat, asemalaituri hälisevine liikkuvine ihmisineen ,nenällä ja silmillä ja suuaukol-la varustettu lanttu — Janne-sedän kasvat.

— Jaa'ah, siinähan sinä oletkin.

— Kyllä.

Pertti ei huomannut mistä Janne-setä oli ilmaantunut hänen vierelleen. Häntä pelotti, että setä voisi kadota yhtä huomaamattomasti. Sen vuoksi hän pysytteli huo-rellisesti sedän vierellä — ja ehkä myös sen vuoksi, että äiti oli sanonut perätysten kä-velemistä sopimattomaksi. "Siellä kaupun-gissa."

He kävelivät sateesta kiiltävää jalkakäy-tävää, ohittivat portteja, mainoskilpiä, lyh-typpyläitä. Koko ajan he sivuuttivat vas-taantulijoita, ja myös kadun toisella puo-rella kiiltävä jalkakäytävä oli täynnä ken-kien ja naissäärien ja housunlahkeitten vilskettä. Ajokäytävällä rämisi ja vonkui — koko kaupunki rämisi ja vonkui.

Hän oli kolmatta kertaa kaupungissa. Ensi kerran hän oli käynyt täällä niin pie-nenä, ettei muistanut sitä ollenkaan. Toisen käyntinsä hän muisti. Mutta siitäkkin oli niin kauan, että muisto sekoittui omituisesti pienen-pienenä nähtyihiin uniin. Siinä ei ol-lut kuitenkaan unien kammottavuutta — isä ja äiti olivat olleet hänen mukanaan, ja heidän läheisyytensä oli ollut silloin turval-lisempaa kuin koskaan.

Nyt häntä kammostutti. Hän säpsähteli ja pelkäsi katsoa ympärilleen. Hän olisi ollut nyt mielellään naapurin sokea isäntä jota talutettiin sauvasta ja varjeltiin niin

ettei mikään vaara voinut häntä kohdata.

Hän oli nyt yksin matkalla. Ja tämä oli kolmas kerta, joka sanoiisi toden.

Miten? Millaisen toden?

Hän pysytteli niin lähellä setää, että kuuli helposti hänen mustan sadetakkinsa kahahtelun läpi liikenteen hälyn. Mutta sedän sanoja hän ei aina erottanut, eikä edes aina kuullut niitä. Se ei ollut sama iloinen vekkuli kuin kesälomalla ollessaan. Pertti oli erehtynyt. Janne-sedässä ei ollut mitään lanttumaista. Hän oli kiiltävää sa-detakkia, kiiltäviä kenkiä, teräviä housun-lahkeita, hermostuneita ilmeitä.

Kerran setä melkein pysähtyi katsoen häntä hyvin pitkään.

— Kuulepas, onkohan sinulla kuulossa-kin vikaa?

— Kyllä. — Pertti muisti opettajan ke-hoituksen ja hän oli jo siellä junassa päät-tänyt olla koko ajan mahdollisimman kuu-liainen. Ehkä se auttaisi, varjelisi siltä to-delta — "kolmas kerta". Sitä paitsi oli ai-van samantekevää, myönsikö hän vai kielsi. Niin oli ollut silloinkin, kun äiti ja opettaja olivat keskustelleet hänen silmistään. He olivat päättäneet, että hänen silmissään täytyi olla vikaa, koska hän katsoi kirjaa niin läheltä. Sen keskustelun vuoksi hänen oli pitänytkin tulla kaupunkiin. Hän kävisi silmälääkärissä, saisi kenties silmälasit. Samantekevää. Itse hän ei huomannut sil-missään mitään vikaa, vaikka hän toivoikin olevansa sokea. Sitten häntä olisi talutettu, varjeltu kaikelta pahalta — "päästä meidät pahasta" — todeltakin...

— — —

Pertti viipyi kaksi päivää kaupungissa. Hän kävi silmälääkärissäkin. Janne-setä oli hänen mukanaan. — Sillä kai pitäisi olla likinäköisyyden vikaa, lukee liian läheltä, selitti Janne-setä. Valkotakkinen lääkäri tutki hänen silmiään, kokeili niiden näköä katsomalla suureen tauluun painettuja kir-jaimia eikä sanonut huomaavansa mitään "huolestuttavaa". — Ehkä väärä asento-tottumus. Mikäli myöhemmin ilmenee...

Lääkäri ja Janne-setä keskustelivat to-ivin, viskelivät toisilleen yhden tekeviä sa-noja. Pertti sai kehoituksen korjata luku-asentoaan ja vastasi: — Kyllä.

— Kuule, etkö sinä muuta sanaa osaa-kaan? kysyi Janne-setä häneltä lääkäristä palattaessa. Siihen ei Pertti voinut vastata mitään, koska hän ei saanut enää käyttä-ä kyllä-sanaa.

Illalla Janne-setä ja Martta-täti keskus-telivat hänestä. — Hitaasti kehittynt, päätteli setä. Ja sitten he nauroivat äidin kirjeelle, jossa heitä oli valmistettu otta-maan vastaan "maailman viltintä kaka-raa". — sehän osaa vain töllistellä, sanoi Janne-setä.

Pertti kuuli kaiken. Hän nukkui huo-neen lattialle laitatussa vuoteessaan — tai

oli nukkuvinaan. Kadulta kuuluvat äänet kiusasivat hänen korviaan ja seinälle heijastuva valo pisteli hänen silmiään ikään kuin siitä olisi lähtenyt pieniä teräviä neulasia. Hän näki ja kuuli liian hyvin.

Yöllä hän näki unta lehmistä ja vasikoista ja hevosista, jotka ryntäsivät vauhkoutuneena laumana kaupunkiin. Hevoset hirnuiivat ja potkivat, lehmät ammuivat ja puskiivat, vasikat heittelivät ynisten takapuoliin. Ja kivitalot sortuivat rymisten, junat suistuivat raiteiltaan, autot murskautuivat muruiksi ajokäytävälle, hävityksen vyöry järjestytti ilmoja ukkosen tavoin. Taivas pimeni, sade lankesi kohisevana putouksena, sitten äkkiä — hiljaisuus.

Ihan hiljaista. Maa on avoinna joka suuntaan, se viheriöi silmäkantamattomiin ulottuvana tasankona — Pertti leikkii sen keskellä pienen vasikan kanssa, tarjoaa ja syö itsekin nuorta mehevää heinänorasta. Lähellä märehäviä lehmä katselee lempeästi kimaltavin silmin, se seisoo levitetyin koi-
vin ja sen utareet riippuvat kuin täytetty säkki pitkin maitoa tiikkuvin nännein.

Kun Pertti aamulla herää, käy koti-ikävä puistattavana kuumeaaltona hänen lävitseen. Janne-setä on jo mennyt työhön, mutta Martta-täti askaroi keittiössä, joka on kuin oikean tuvan irtokas kutistuma. Ja Martta-täti on luiseva ja kapea ja hänen äänensä on kuin särkyvän lasin kilinää.

— Joko juna lähtee pian? kysyy Pertti.

— Vasta päivällä.

Kun kiduttavan pitkä odotusaika on kulunut loppuun — vihdoin — ja kun Martta-täti kysyy, mitä hän haluaisi matkaväkeksi, vastaa hän epäröimättä.

— Voileipää. Vähän voileipää. Ihan vähän.

Martta-täti tuijottaa häntä luisevien poskipäitensä ylitse. Tuijottaa kovin pitkään ja päästää sitten juuri niin kuivan naurunkilahduksen kuin povettomaksi kuihtuneelta naisentapaiselta sopii odottaakin.

— Miksi vain vähän?

— Sitten on pakko purra hitaasti... että riittää...

Illan hämärtyessä istui hän jälleen kumipyöräraitilla. Hevonen kiirehti niin kuin aina kotiin päin ajettaessa — väsyäkseen juuri ennen kotiporttia, tiesi palaava. Sen kaviot takovat pehminnyttä tienpintaa että sorakokkareet sinkoilevat. Eikä isä yritäkään sitä pidätellä. — Painukoon nyt ker-rankin. Mutta sinä, pitele lujasti lokasuojasta.

— Joo. — Poika on päättänyt, ettei sanoisi koskaan: kyllä.

Tasanko levää tien kahta puolta kuin kerityn lampaan nahka, alastomana. Sen yllä ajelehtii alakuloinen hämäryys. Nyt he ohittavat tyhjän karja-aitauksen, ja poika kuulee isän sanovan, että näistä puolien sai-

sivatkin lehmät jäädä navetalle.

— Jaa, jassoo, vastaa poika suunnattomien kokemusten kypsyttämällä asiallisuudella.

Ja sitten se tapahtuu — kaupungin muisto paisuu äkkiä pojassa niin että sen on pakko levitä hänen ulkopuolelleenkin kamottavanana näkynä. Tasanko katoaa silmänräpäykseksi, sen tilalla on kaupunki kivitaloineen, vilisevän liikenteen täyttämine katuineen, mainosvaloineen. Vain silmänräpäys, sitten on taas kaikki ennallaan, hämäryys, tasanko, musta liikkumaton metsäreuna.

Vain silmänräpäys.

Mutta se riittää. Poika värisee nopeasti etenevillä rattaila vilusta ja tietämisen tuskasta.

Hän tietää, että koska tahansa voi tulla hetki, jolloin hän näkee kaupungin kohoavan silmiensä eteen. Hän on tuonut sen mukanaan tänne hiljaisten tasankojen piiriin.

Kolmas kerta.

Kerta joka sanoo toden.

Hänen ei tarvitse enää aprikoida miten ja millaisen — hän tietää, tietää vaikka ei tahtoisikaan. Hän värisee: on vilu, on tietämisen tuska.

— *Avioliiton alussa kumpikin osapuoli pelkää toisen olevan onnettoman, myöhemmin kumpikin yrittää olla onnellinen parhaan kykynsä mukaan.*

— *Olen tulena palanut,*

ollut jäässä

Olen kulkenut

kaikessa säässä.

Kaiken maistoin.

Haistatin

ja haistoin.

— *Me olemme kuluttavinamme aikaa, mutta itseasiassa aika kuluttaa meitä.*

— *Rehellisyydellä on nykyään kolme nimeä; typeryys, tahdittomuus tai epäsosialisuus.*

— *Valtio on monopolisoimut väkivallan käytön. Yleinen ikävystyminen valtaa alaa, ja nykyinen sukupolvi alkaa olla valmis sotaan.*

— *Parempi pyy pivossa, kuin pino vi-nossa.*

— *Varas parhaiten varastaa.*



NÄLKÄ POIS KONGOSTA

"Yli osakuntarajojen" oli sen suurrynnistykseen tunnuksena, joka suoritettiin Savo-Karjalaisen Osakunnan johdolla helmik. 28. p:nä SPR:n katastrofirahaston kartuttamiseksi. Idean olivat keksineet noin kuukautta ennen civikset I. Piironen ja M. Kokkola. Asia sai pian kannatusta muuallakin kuin oman osakuntamme piirissä, ja niin ryhdyttiin toteuttamaan ajatusta. Lehdistölle tiedoitettiin asiasta, samoin poliisimestarille. Yritykseen suhtauduttiin kaikkialla myötämielisesti. Puhelinlaitos luovutti käyttöömmme erikoisnumeron 32123 rynnistyspäiväksi, ja Ahti-filmi valmisti edullisesti elokuvateattereiden mainoksissa käytetyt dia-levyt. Muutamat osakuntalaiset levittivät sitten eräänä yönä ympäri kaupunkia seinämainoksia, jotka olivat beaani Jorma Salmelan käsialaa, ja lauantaina tempaistiin vielä mainoksen merkeissä kauppatorilla.

Rynnistys tapahtui Kalevalan päivänä, jolloin oli yliopiston lomapäivä. Alakabinettiin oli järjestetty työnvälityskeskus, mistä luvattiin lähettää apua melkein millaiseen työ-

hön tahansa 500 markan minimipalkkaa vastaan. Ilmoittautuneita oli kokonaista kaksisataaviisikymmentä, mutta päivän mittaan saatiin kokea aitosuomalainen ilmiö: kaikille ei riittänyt töitä. Kaupungilta tarjottiin yhteensä seitsemänkymmentäviisi tilaisuutta, minkä lisäksi neljälletoista järjestettiin työtä osakunnan toimistossa. Eniten apua tarvittiin siivouksessa, ikkunanpesussa, sänkyvaatteiden pölytyksessä ja tiskauksessa, seuraavalle sijalle pääsivät tuntien antajat ja läksyjien ohjaajat (vaikka olikin hiihtoloma). Peräti yhdeksän joutui suorittamaan mielipidetutkimusta, ja ruumiilliseenkin työhön pyydettiin apua (puunhakkausta ja ulkotöitä Rettigillä). Joku sai toimia kirjakaupan johtajana aamiaistunnin ajan, toisen toimiessa hänen assistenttinaan. Eräs tyttö lupasi ulkoiluttaa itseään, mutta joutuikin auton pesuun. Illalla pyydettiin kah-ta kaunista baby-sitteriä 23-vuotiaille pikkupojille. Yli osakuntarajojen ulottuvasta hengestä olivat todistuksena nekin pohjalaiset civikset, jotka keräsivät lantteja pitämällä serenadeja Kunnan tyttöjen kerroksissa tempauspäivän päätteeksi.

Ennen rynnistystä oli kenties pelätty, että tapahtuisi katastrofi, jollei tarpeeksi monia saataisi mukaan työpalvelukseen. Oli kuitenkin ilahduttavaa todeta, ettei mitään katastrofia sen vuoksi syntynyt. Erityisen miel-



lyttävä yllätys oli toisista osakunnista annettu apu. Ilmeisesti osataan ylittää osakuntien väliset karsinat muulloinkin kuin olutilloissa. Jonkun mielestä tulos — tähän mennessä n. 132.000 — olisi ehkä voinut olla suurempikin, mutta jo tällaisenakin sitä on pidettävä kunniakkaana saavutuksena. Sillä tärkeintähän oli se, minkä hyväksi toimittiin. Osakuntalaiset osoittivat pystyvänsä hyödylliseenkin toimintaan eivätkä vain joutavanpäiväiseen nurkkakuntaajatteluun. Toivottavasti suurrynnistys ei jää ainoaksi yhteisyritykseksi osakuntiemme piirissä.

A. T.



TOTUUS

”Yhteiskunnan pohjasakkaa”, sanoisi joku hänestä. ”Siivilöitynyt kaikkien kerrosten läpi ja painunut pohjalle”. Siis erityisen painavaa ainesta, sanotaan nyt kultaa? Vertaus on keho — ylemmillä kerroksilla on tilaisuus loukkaantua.

Hänen ulkoinen olemuksensa tekee viranomaiset levottomiksi, mutta syöpäläiset huutavat: *Eläköön!* Jäsenet eivät elä aivan sovussa keskenään, — nimittäin ne, jotka vielä ovat jäljellä. Parransängestä tuntee hänet miespuoliseksi. Tukka on leikattu pari kuukautta sitten peltisaksilla, tylsillä. Hän istuutuu varovasti puistonpenkille, asettaa viereensä paperikassin, jossa on ateria: pullo Lindströmin Vaaleaa ja puolikas reikäleipää, kolmen päivän ikäistä. Toiselle puolelleen hän asettaa kaksikymmentä numeroa *Totuutta*. Päällimmäinen lehti on nuhraantunut.

Istumme viereiselle penkille. Hän on torkahtanut. On syksy. Tai oikeammin syyskesä. Laiskanpuoleinen tuulihenki kahisuttelee keltalehtiä puistokäytävällä. Jostakin ilmestyy naakka roskakorin reunalle. Se nokkaisee kevyesti kilpeä, jossa on kirjoitus: *Tee sinäkin näin!* Aurinko pistäytyy pilven reunalle ja heittää kimpun säteitä puistikkoon. Samassa suuri, valkea syysperhonen istahtaa ukon nutulle ja suutelee ohimennen kaikkein suurinta reikää.

”Kaunis ja groteski”, ajattelemme, ja meistä tuntuu, että olemme jotakin velkaa. Siis viimeinen satanen kukkarosta, noin. *Totuuden* päälle. Lehteä emme ota; emme tarvitse ”totuutta”. Mehän näimme sen äsken. Se tuli suoraan Paratiisimaasta haurain, lepattavin siiveniskuin ja istuutui lähimmäisemme takille. Yhtä nopeasti se oli poissa, ja turha sitä olisi ollut lähteä ajamaan takaa. Ehkä se parasta aikaa lentää kirkon ympärillä tai

syö multaa hautausmaalla. Ja kuitenkin joku kuvittelee voivansa sen vangita ja latoa suurilla kirjasimilla ja painaa painokoneessa! Mielelön! Totuuden siivet muserttuvat vähimmästäkin kosketuksesta. Eläköön vapaa, absoluuttinen Totuus!

Lähimmäisemme tuntuu heräävään. Hieraisee silmiään ja haukottelee. Jää tuijottamaan. Mikäs siinä on? Satanenko? Onko se oikea? Tirkistää valoa vasten. Oikea se on, ihan tavallinen satonen. Mistäs se siihen tipahti? Taivaasta vissiin. Mitään ei näy. Kukaan ei kulje ohi. Meitä ei voi ottaa huomioon, sillä itseasiassa emme ole olemassakaan. Olemme tässä kertomuksessa mukana vain avustajana. — — Taivaasta se siis tipahti. Tattis vaan! Nyt ei ole hätäpäivää... kun on tinaa, niin on ystäviä ja on kaikkea. Aurinkokin paistaa. Taitaa tulla vielä kaunis ilma. Ihmiset puhuvat usein kauniista ilmasta silloin, kun ne eivät keksi "muutakaan" älykystä. Pitää tästä lähteä. Satanen taskuun, kassi oikeaan käteen ja *Totuudet* oikeaan kainaloon. Noin. Jalat tuntuvat vähän kankeilta, mutta kaine siitä petraantuu. Hölkyn kölkyn, pistetään vähän juoksuksi...

Hän pysähtyy ja poimii maasta jotakin jonka asettaa varovasti tupakkalaatikkoon. Se oli jättiläistumppi, tai melkein kokonainen tupakka. Onpas hyvä päivä! Satonen ja tumppi. Voi veljet, tätä pitää juhlia!

Siinä kaikki. Sellainen hän on meidän muiden näkökulmasta. Ihminen. Kulthaako vai pohjamutaa? Ei kumpaakaan, vaan luuta ja lihaa. Ja jos menemme vielä pidemmälle: soluja, molekyylijä, atomeja. Ja jonakin päivänä: multaa. Mutta sitähän on Heil Hitler jo nyt. Mullassa ei ole suurtakaan eroa. Diktaattori haudataan yhtä syvälle kuin puliukko. Ja päinvastoin.

Remi Aura

TEATTERIMUISTO



Esirippu avautuu kuin seinä pomminruh-jomaan taloon. Joskus, jossakin, maaseutunäyt-tämöllä. Mistä me muuten olisimme tunteneet sodan, Nälästä ehkä, lapset. On siis esitettävä legenda. Kuinka silloin, yksityiskohdat. Että tietäisimme.

Siristämme hetken silmiä, emme näe oikein hyvin. Lasit kotelosta, noin — ja nyt. Rumaa on ja hullulta kuulostaa. Noin nuori tyttö näyt-telemässä Annea, Tietäneekö edes mitä puhuu. Mutta kauniisti on maalattu, korkeat kaaret, mustat. Ei pitäisi käyttää mustaa kylmäkynää. Ja Peter — polvihousuissa. Aikamoinen patti-polvi, taitaa olla vähän liian vanha tuohon rooliin. Mutta nehän tulevat kuolemaan mo-lemmat — näyttämön takana... Ohjaaja on tehnyt huoliteltua työtä, paukkuefektejä. Jumalakin käyttää kitsastelematta efektejä, kir-kaisuja. Näytellään pois.

Toinen näytös, lapsen rakkausasiat, suute-levatkin, kömpelöä. Korkeakorkoiset kengät ja sulka hatussa, kohtaus. Vanhemmat kulissi-seinän takana laskemassa elämänniisasta pilaa. Peterin tuska nousee, maalatut kasvot ja näyt-telijän kouristuvat sormet, valokiila kahteen ih-miseen. — "Peter, katso taivasta". — Ei ei. "Peter, voi..." Hetkisen ihan hiljaista. Oh-jajalla on omat keinonsa. "Minä uskon, että ihmiset kaikesta huolimatta ovat pohjimmal-taan hyviä — ää — ä." Valokiila siirtyy...

Huohotusta yleisön joukossa ja sitten äk-kiä äänetön nainen nousee. Näyttämöltä hei-jastuu vihreä valo, vahankeltaiset naisenkasvat.

Miksi hän? Pois, pois. Ei saa häiritä esitystä. Repliikit tippuvat vaimentuvina kuin lumikiteet, teatterinjohtaja on hämillään. Mutta nainen kävelee pystypäin — nyt jo eturampin koh-dalla. Valkoinen sisaren puku ja peitetty pää, nöyryys, ja kori käsivarrella. Näyttelijät ovat kerrankin sulkeneet suunsa.

— Anne, minä tahdon antaa tämän lahjan Sinulle, Sinun matkallesi tuntemattomaan. Mustat kulmat kohoavat pilkallisesti. Ei näyt-telijätär erikoisemmin välitä räsynukesta. Lat-tialle. Tyttö saa hysteerisen naurunkohtauksen ja juoksee kulissien taakse piiloon. Teatterin-johtaja taluttaa jo sisarta pois näyttämöltä.

— "Peter, ota tämä rukouskirja. Sinun tus-kasi on Hänen kädessään". Kurkottuva käsi enää vilahtaa esiripun takaa. Kangas sulkeu-tuu kuin kuolevan silmä. Yleisö ymmärtää.

"Se on tullut hulluksi". Naurua. "Joo, se-kaisin se on. Jo minä sanoin, ei sitä pyhimyk-senä kauan jaksa. Suu korvaan kiinni. "Joo, miestä se olis tarvinnu, ja ajoissa. Hihii." — "Typerää tulla häiritsemään ihmisten taide-nautintoa". Ääni on todella sivistynyt.

Poliisiauton ulvonta, yleisö ei hengitä kuu-luvasti. Joku kevyt huokaus tai astmaisen kurkun läähätys. Pimennetään.

Esirippu avautuu kuin kerran koettuun. Mustat pattipolvet ja kaarevat housut. Van-hempien tuska ja kahden ihmisen elämänniis-sos sulka hatussa. Näytellään loppuun tämä sotalegenda. Jossakin nainen kirkaisee... "Taivasta, taivasta..."

POISTUVAT

Niin poistuvat elokuut ja metsät vaeltavat
Oksilla levähtävät linnut huolettomat
Sanani kuin mykät rukoukset ovat, kuin kädet katkotut
Hyväilyt putoavat rikoksiivin, lintujen ääniä vaillo
Olen väsynyt puistamaan nyrkkiä
ja puhumaan suuresti tärkeistä asioista
Olen väsynyt urakoimaan elämää
Olen väsynyt kuiskausten tähden

Et kuiskaa:

miten meidän käy, seiniä tulee olla neljä
miten meidän käy, jos niitä ei ole neljä

Näin käy:

Tänä aamuna heräämme iloisina
kun kuiskaukset unohdetaan kuin ilottomat huilut

FRESKOT

vyöryy yö, mustat freskot sivelee seinilleni yö
vaellan sinuun, tuon väsymyksen
vaellan sinuun, tuon harmaat freskot
tuon uuden naurun,
vaellat minuun, noudat minulle uudet värit
väistyvät menneet freskot, minä räiskyttän punaa ja keltaa
aamuun saakka levittän seinille iloisen syksyn värit

Remi Aura:

POLTTAVA KYSYMYS

“Minkähän vuoksi ajattelen neekereitä ja hyppytanssia aina kun näen vesimeloonin?”

“Neekerit soittavat banjoa, koska he pitävät siitä. Selitys on yksinkertainen.”

(Carl Sandburg: Runoja.
Suom. Viljo Laitinen.)



Vuosisatoja sitten ensimmäiset orjaerät markkinoitiin Amerikkaan. Vuosisatoja sitten valkoinen mies loi siirtomaavaltansa. Mitä oli tapahtunut mustalle rodulle ennen sitä tai mitä tosiasiaa on tapahtunut sen jälkeen, emme tarkkaan tiedä. Tuskin se meitä erityisesti kiinnostaa. Aivan turhaa on kysyä: miksi? Me vain toteamme.

Mikä on oleva tulos yhtälöstä valkoinen/musta? Olisiko se harmaa. Tuskin. Värit ovat varmasti paljon hehkuvammat. Paljon punaista eh-

kä . . . Ääni on paljon tutumpi: huuto, kirous, valitus, huokaus. Tai yhtä hyvin: nauru, musiikki kuin elämä itse, käsien taputus — tyytyväinen röhkäisy pitopöydässä. Miksi neekerit laulavat niin kauniisti? Mikä sametinpehmeä ääni . . . Ja niin surullinen, että suomalaisenkin melankolian voittaa.

Ol' man river. Amerikan sisällissota. St. Louis Blues. Mutta sehän on niin inhottavan näköinen. Metropolitan ja "Oi Herra, mikä aamu". Neekerit raiskasivat kaksi nunnaa. "Suu-

rinta elämässä." Muistatko, millainen sielumessu? Lumumba murhattu!! Tunnetko Mahalia Jacksonin? Newport. Eikö YK pysty selvittämään Kongon kysymystä? "Kuuntele, se hän on setä Satchmon kehtolaulu. "Mellakka TN:ssa. Carmen Jones. Kylmän sodan marttyyriin kuumat hautajaiset! . . . elokuvasta Orfeu-Negro. "Ojentakaa kätenne Kongon nälkää näkeville." Onko niissä pisara vierasta verta? Suurynnistyksemme tuotto . . .

Ihmiset ovat ikuisia lapsia. Homo sapiens on stabiilisti homo ludens. Vähän akateemisemmin sanottuna.

"Mitä mieltä olette Little Rock'in rotumellakoista? Tuomitsetteko YK:n menettelyn? Pääsihteerin on erotettava, emme enää tunnusta häntä . . . Se oli nasta uutispätkä, pistettiin neekereitä. Mau-mau-johtajat teloitettiin tänään auringon nousun ensi säteiden kullatessa vuorten kaukaiset huiput . . . Ensimmäiset suomalaiset lääkärin lähtivät Kongoon. "Mitä he siellä tekevät? Mustan nahkan alla löytyy samanlaista lihaa kuin valkean . . . Valtioita kuin sieniä sateella. "Tyhmät, sivistymättömät mustat järjestävät sisällissotia." Suomen tasavalta on neljäkymmenvuotias . . .

"Herää kysymys", juokseeko musta mies nopeammin kuin valkoinen. Kolmiloikan kultamitalimies näyttää kuolemaa. Valtaako Hän takaisin valkoisen miehen herruuden kehätappelussa? Radioidaan klo 4.30.

"Ja Suuri Hyvä Henki muovasi savesta toisen ihmisen ja pani sen uuniin paistumaan. Mutta Suuri Paha Henki vaivasi Häntä kaikin tavoin. Suuri Hyvä unohti paistoksensa. Ja kun

Hän sitten otti ihmisen ja tarkasteli häntä, katso: oli syntynyt musta mies. Eikä Suuri Henki ollut tyytyväinen kumpaankaan luomukseensa, ei valkeaan, ei mustaan."

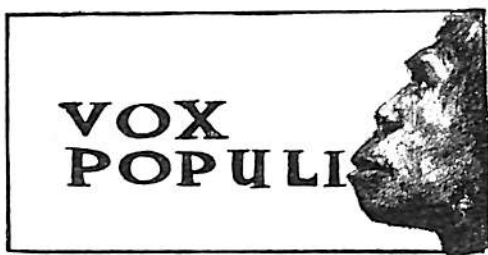
Mutta musta mies jatkaa tanssiaan ja lauluaan. Hän pitää siitä. Ja valkoinen koettaa tavoittaa jotakin luonnosta mustan kautta. Hän koettaa väentelehtiä mustan musiikin, jazzin tahtiin, hän tulee elokuvista ja huokaa syvään harmaalla kadullaan. Elämmekö me samalla maapallolla? — Mutta musta mieskin oppii vähitellen. Hän oppii kaventamaan silmänsä viiruiksi ja pukeutumaan hepeniin. Ja miten paljon hän pitääkään valkeasta paidasta. Hän kysyy meiltä yhtä ja toista. Mitä me vastaamme hänelle? — Ovatko meidän omatkaan kysymyksemme saaneet vastausta. — Suuri Henki ottaa käteensä savea ja . . .

HETKI

*yö
rannat uupuneet
käsissäni
tahto uupunut
valo veteen
kylmä nauru
minunkin*

IMPROMPTU

*harmaa
suussa korvissa
silmilläni
yön kerron
unen palaset
kätet lähellä olevat
kaukaiset*



Paljon melua ...

Turussa on kulttuurikriisi. Puhutaan Turusta kulttuurikaupunkina ja ihmetellään mihin kulttuuri on kadonnut. Valitellaan, että Turussa ole kirjailijoita ja kysellään onko Turku kirjallinen miljöö. Kuvataiteilijat taistelevat keskenään etc.

Muualta tullutta kaiken tuon tarkastelu lievästi hymyilyttää. Turkulaisille on tullut hätä tehdä jotakin vanhan hegemoniansa palauttamiseksi. He ihmettelevät suureen ääneen mihin kulttuuri on voinut kadota kun se on täällä syntynytkin. Itse asiassa se ei voinut siihen maailman aikaan, kun suomalainen kulttuuri syntyi, syntyäkään muualla. Niin se aina on, että lapset lähtevät isänsä majasta. Niin se on lähtenyt tuo suomalainen sivistyskin, joka meikäläisen mielikuvissa näyttää ruotsalaisen vähäverisen aatelisnulikan ja reheväryntäisen suomalaispiian luvattomana lemменhedelmänä. Niin on lähtenyt ja missä lie nyt, näyttää vähän siltä, että se on poistunut koko Suomen niemeltä, joten turkulaisten on turha poloilla sen puuttumista kaupungistaan.

Itse asiassa kulttuuri on turhaa hienostelua. Rakentakaa te vain turkulaiset, kauppa ja me-

renkulku se kannattaa. Kunnan turkulaisen ihanne on suuri, alumiinilla päällystetty kivitalo.

Eräässä keskustelussa yritettiin kysellä miksi Turussa ei ole kirjailijoita. Minkä ihmeen takia niitä pitäisi olla juuri Turussa? Ihmetellään miksi Tampereella on. Ehkä siksi, että kirjailijat hakeutuvat sellaiseen ympäristöön, jossa kulttuuriharrastukset ovat aidon tarpeen ilmauksia eikä teennäistä "noblesse oblige" hyöriä vanhojen perinteiden äärellä. Turkulaisten taiteilijain välienselvitykset ovat naurettavia. Toiset maalaavat kulttuurikotien seinille tuomiokirkon kuvia, toiset ovat nuoria miehiä, joita on petetty tai jotka ovat itse pettäneet itseään. He ovat pitäneet jotakin mielijohdetta sisäisenä kutsumuksenaan ja leikkivät boheemeja maalaten surrealistisia tauluja, joiden esikuvana on ollut Mäkilä ja Walt Disney. Riitelemiseen on aikaa sitten kun osaa todella jotakin.

Kaikenkaikkiaan turkulainen sivistyselämä tuo mieleen vanhan harmaatukkaisen mummon, joka ruotsia puhuen ihmettelee ajan muuttumista ja elää muistoissaan pitäen itseään parempana ihmisenä.

**Kaikki ne beaanit jotka eivät ole maksaneet Käk lehteä,
maksavat tämän kuun loppuun mennessä 200 mk Käen
rahastonhoitajille.**

BAARI Kurjentupa



AJANMUKAINEN JA VIIHTYISÄ
ruoka- ja kahvibaari

Avoinna
Sunnunt. klo 10—21.30
Arkisin „ 8—21.30

Kiinanmyllyn- ja Vähä-Hämeen-
kulmassa

Puh. 19 615

TUNNETTU JA TUNNUSTETTU

sope
KALUSTE

TURKU Eerikink. 11
Puh. 28 642

Muotiliike

EIRA

Hämeen. 10

**JALKINEKORJAAMO
SINISALO**

(Virtasen paikalla)
Hämeen. 6

KEMIKALIA

DIONE

Alan uutuudet liikkeistämme

Aninkaistenk. 6

Brahenk. 7

LEHTEMME ILMOITUSHINNAT:

1/1 sivu: 8000 mk

1/2 sivu: 4500 mk

1/4 sivu: 2500 mk

2,5 sentin yhdelle palstalle sijoitettu
ilmoitus: 500 mk

Savo-Karjalainen Osakunta

Inspehtori
Kuraattori

Prof. Paavo Voipio
FK Mauno Mielonen

Hallitus

Emäntä
Isäntä

Aila Lehtonen
Pertti Puhakka

Taloudenhoitaja
sekä cives

Sihteeri
Beaanienohjaajat

Urheiluoahjaajat

Lehdistösihteeri

Pekka Günther
Pirkko-Liisa Helle
Kyösti Kaasinen
Veikko Kuokkanen
Anneli Etholen
Matti Kokkola
Ossi Lindvist
Seppo Okko
Pekka Nousiainen
Maija-Liisa Iivanainen
Ulla Saastamoinen



*selvä tavoite
ponteva yritys
— se vie tuloksiin*

TURUN 
**SUOMALAINEN
SÄÄSTÖPANKKI**

"Suomalaisen" säästökirja kelpaa kaikkialla, sillä säästöpankeilla on lähes 1000 toimipaikkaa eri puolilla maata.